

se constată la unele grupe de urne un regres artistic, consecință a slăbirii contactului cu modelele grecești. Totuși în „interpretație etruscă” tradiția pergameniană își găsește un ecou destul de puternic, ca de exemplu

în modul de grupare al personajelor, precum și în modul de drapare a vestimentelor.

Lucrarea se încheie cu un catalog al urnelor și cu o bogată ilustrare a acestora.

Suzana Dimitriu

BALDACCİ PAOLO și colab. *Recherches sur les amphores romaines*, Roma, (École Française 10), 1972, 256 p.

Volumul cuprinde șapte articole, privitoare la: importurile cisalpine și producția apulică; cercetările din regiunea Apani (Brindisi); amforele de vin campaniene și tarraconeze, la Ostia; adnotări la stratigrafia termelor ostiene; noutăți la epigrafia de pe amfore din Monte Testaccio; amforele romane de la Capo Ognina. S-a putut ajunge la o reconstituire de formă.

Întocmirea de grupe a fost posibilă pe baza analizelor de argilă, iar stratigrafia

locurilor unde au fost descoperite amforele a ajutat la fixarea cronologiei. Odată cîștigate aceste elemente, s-a putut urmări destul de ușor circulația amforelor romane dintr-o regiune într-alta, rezolvîndu-se astfel problema exporturilor și importurilor diferitelor categorii de mărfuri.

Suzana Dimitriu

I. S. VINOKUR, *Istoriia ta kul'tura černjahivs'kih p'emen Dnistro-Dni-provs'kogo mežriččja II—V st. n.e.*, Kiev, Naukova Dumka, 1972, 180 p., 56 fig.

Zona de silvostepă dintre Nistru și Nipru se află aproximativ în mijlocul ariei de răspîndire a monumentelor culturii Cerneahov. Această zonă, mai precis bazinul Nistrului mijlociu și al Bugului sudic, precum și Volinia, constituie obiectul studiului monografic publicat de I. S. Vinokur, cercetător experimentat al antichităților cerneahoviene. Spre deosebire de alți arheologi, autorul datează aceste antichități, mai larg, în secolele II—V c.n. iar, pentru mai buna înțelegere a evoluției cultural-istorice a regiunilor amintite, lărgeste cadrul tratării pînă în anii de la sfîrșitul erei vechi — începutul erei noastre.

În primul capitol sînt prezentate problemele principale ale culturii Cerneahov, în perspectiva evoluției cercetărilor și a stadiului lor actual. În cap. II, autorul încearcă să schițeze tabloul etnic al regiunilor menționa-

te, în secolele I—VI c.n., pe baza realităților arheologice. El atribuie o grupă de așezări de la Nistrul mijlociu (tipul Kruglik) culturii Zarubiņi, pe care o consideră drept cultură slavă timpurie. Este însă de presupus că aceste monumente aparțin, mai curînd, culturii (grupe) Poieniști-Lukașevka, care trebuie, dealtfel, să fie atribuită bastarnilor germanici și nu „geto-tracilor”, cum crede Vinokur. Sînt puse în evidență și descoperirile care atestă prezența sarmaților în valea Nistrului, în secolele I—II c.n. În problema atribuirii etnice a culturii Cerneahov, cercetătorul ucrainean se alătură celor care presupun că este vorba de o populație eterogenă, incluzînd, între alții, pe „slavii autohtoni” și pe goto-gepizi.

În capitolul III sînt descrise, în special pe baza cercetărilor de teren proprii, răspîndi-